

Shrnutí tábora 2021

Starověké Japonsko – Příběh Samuraje

Neděle 18.7.2021

A je to tady přátelé. Po roce přicházejí táborové Vánoce a my vám opět přinášíme krátké shrnutí toho, co všechno jsme letos za čtrnáct dní na Mrzatici prožili. V neděli kolem desáté ranní si na motivy upravené písně Petry Janů začali děti silnicí z Lhotky nosit batůžky a byl vidět vak a sem tam spacák, jak děti spěchali. Vedoucí Klárka, Verča, JiRi, Méd'a a Smejky (v zastoupení za Fílu) si táborníky postupně rozebrali do oddílů. Poměr kluků a holek byl jednoznačně ve prospěch holek, které tvořily přibližně dvě třetiny celého tábora. Bylo tedy jasné, že musíme do budoucna udělat nábor kluků, nebo tábor prohlásit za dívčí. Před obědem pak probíhalo seznámení s táborem a ostatními členy oddílů. V oddílu bylo ale tolik známých tváří, že žádné seznamování v podstatě nebylo nutné a spíše se jednalo o přivítání nových táborníků a tábornic. Kupříkladu v oddíle u JiRiho byla pouze jedna nová tábornice a zbytek oddílu tvořily zejména dva rodinné klany. Nízký počet „nováčků“ pak měl jednu nespornou výhodu, i vedoucí, kteří mají normálně problém zapamatovat si jména jednotlivých dětí a většinou na to potřebují cca týden, byli tentokrát schopni sypat jména a přezdívky z rukávu jako nic. Po obědě, ke kterému byly výborné špagety Napolitana, následovala procházka a seznámení se s okolím, což opět bylo pro většinu tábora spíše připomenutím. Bohužel řada míst v okolí tábora připomínala kvůli kůrovcové kalamitě spíše post apokalyptickou planinu. Kupříkladu oblíbená „proluka“ byla zapadaná stromy a větvemi a ke skále za táborem se v podstatě nebylo možné se dostat. Před večerí, ke které byla oblíbená pochutina Pepka námořníka, proběhl první nástup, který měla tu čest vést Klárka. Po přivítání táborníků a tábornic, organizačních věcech a několika slov k programu a etapové hře proběhlo představení táborového personálu. Oddíl sídlící nejbližší umyvárně vedlo staronové duo Klárka s Mikym. Z praktikantky na vedoucí pak povýšila Verča a s vedením oddílu ji pomáhali Ivanka a Honza. Další oddíl vedl JiRi a jeho dlouholetou praktikantku Verču nahradila Anet. Další oddíl byl veden již zkušenou dvojicí v podání Méd'i a TomToma. Pátý oddíl pak měl tu čest první týden v zastoupení Fíli vést Smejky ve spolupráci s Mart'ou.

Po večeri se celý tábor jako mávnutím kouzelného proutku přesunul do starověkého Japonska, a to konkrétně do doby samurajů. Syn chudého kováře Kenji potkal jednou u Lotosového jezera krásnou dívku, kterou zde nikdy před tím neviděl. Touto dívkou byla urozená Sakura, dcera Daisukeho, vládce celé prefektury. Kenji v Sakuře ihned našel zalíbení, které bylo k jeho údivu a radosti oboustranné. Kenji také dává Sakuře na znamení lásky zvoneček Furin, do kterého si oba milenci vpisují přání a věší ho do větru. Sakura se svěřuje o své lásce ke Kenjimu svému otci Daisukemu. Daisuke není z výběru své dcery nadšený, zejména kvůli neurozenému původu Kenjiho, ale protože je to moudrý a osvícený vladař, který sám původně pochází z chudých poměrů, tak se rozhoduje vztahu dvou mladých milenců nebránit. Bohužel však ve stejnou dobu dochází k nástupu nového Šóguna, nejvyššího

vojenského vládce Japonska. Novým Šógunem se stává zlý a proradný Matzumoto, který se nestal Šógunem po právu. Právoplatného Šóguna, svého otce, totiž otrávil. Matzumoto se dozvídá o krásné Sakuře a vysílá roniny, aby mu krásnou Sakuru přivedli s odvoláním na starobylé Šógunské právo vybrat si za ženu dívku z jakékoli prefektury. Po scéně si oddíly rozdaly zvonečky Furin, které vyrobila pro všechny děti Kát'a. Děti si mohli na zvonečky přidělat přání a následně si je zavěsit do „svatyně“ nedaleko chaty. S večerkou se pak ještě oddíly přesunuly k lavičce, aby shlédly druhou část scénky. Daisuke není z výběru své dcery Sakury nadšený, ale nakonec dává sňatku Kenjiho a Sakury požehnání. V tu chvíli však dorážejí do prefektury roninové, kteří předávají Daisukemu Matzumotovo ultimátum. Buď si roninové Sakuru odvedou, aby se mohla stát ženou Matzumota, nebo Šógun pošle do prefektury svou armádu, která ji srovná se zemí. Daisuke tak čelí dilematu, jestli provdat svou ženu za zlého Šóguna, nebo Sakuru ochránit, ale vystavit tak Šógunovu hněvu celou prefekturu. Daisuke se tedy nakonec rozhoduje Sakuru Šógunovým roninům vydat. Nemůže se totiž vzepřít rozkazu Šóguna a vystavit tak celou prefekturu útoku ze strany jeho vojsk. Sakura přijímá svůj úděl, ale prosí Daisukeho, aby vyřídil Kenjimu její sbohem. Roninové si tedy Sakuru odvádějí. Daisuke je zdrcen bolestí a výčitkami nad tím, jestli bylo jeho rozhodnutí správné. Po této večerní scéně, která probíhala u lavičky a jejíž atmosféra byla významně umocněna přicházející nocí a poryvy větru se celý tábor uložil ke spánku, ale bylo slyšet, jak se řada táborníků neklidně převaluje přemýšlejíc o osudu krásné Sakury.

Pondělí 19.7.2021

V pondělí se celý tábor opět probudil do starověkého Japonska a všichni se nedočkavě ptali, jaký bude osud krásné Sakury a jak na její únos ze strany roninů zareaguje Kenji. Po tom, co se

Kenji dozvídá o vydání Sakury do spárů Matzumota, se okamžitě vydává do paláce správce prefektury Daisukeho. Daisuke chápe Kenjiho hněv a smutek, ale vysvětluje mu, že nemohl předřadit dobro své dcery před dobro celé prefektury. Daisuke také dobře ví, že nemůže své generály pověřit útokem na Šóguna. Daisuke však povolává svého hlavního, i když trochu excentrického, samurajského mistra Pai Meie, aby z Kenjiho udělal samuraje, respektive zjistil, zda má Kenji, i přes to že pochází z chudých poměrů a neovládá umění samuraje, šanci postavit se Matzumotovi a jeho roninům a osvobodit Sakuru. Pai Mei nevěří, že Kenji má předpoklady na to, stát se samurajem. Rozhoduje se tedy Kenjiho podrobit zkoušce. Kenji však ke Pai Meiovu překvapení skládá zkoušku bez nejmenšího zaváhání.

Po scéně bylo jasné, že úkolem oddílů bude složit Pai Meiovu zkoušku. V první části zkoušky bylo nutné vyrobit potřebné samurajské vybavení, zejména zbraň na blízko a na dálku, ale také vlajku. Druhá část zkoušky pak obnášela samotné prověření samurajských schopností – rychlosti, chytrosti, obratnosti, trpělivosti a soustředění. Oddíly měly na vyrábění čas až do odpolední svačiny (vyrábění tedy bylo přerušeno pouze obědem, ke kterému byly krutí prsa na zelenině

a poledním klidem) a za tento čas se jim podařilo „vykouzlit“ výbavu opravdu hodnou samuraje. Oddíl Médi si vybral název Bushi, což znamená v překladu bojovník (toto slovo se objevuje kupříkladu ve slově Bushido, což znamená kodex bojovníka). Bushi pak vyrobili krásnou vlajku se zapadajícím sluncem nad horou Fuji. Zbraně pak představil bojovník Mulan ztvárněný Danem. Jednalo se o samurajský meč, respektive katanu a luk. Prezentace zbraní, vlajky a názvu pak proběhla pod taktovkou Emy. JiRiho oddíl pak byl nadále známý pod názvem Watashino Pai, což v překladu z japonštiny znamená nadýchaný knedlíček. Watashino Pai pak vyrobili kuši se šípy napuštěnými jedem, od čehož byl také odvozený název kuše:

„jedovatka“. Jako zbraň na blízko pak měl sloužit „sahari“ meč. K názvu a vlajce Watashino Pai se pak vázala legenda o Gumitanovi, který na skládce našel první Šógunovu plýnu a upekl z ní nadýchaný koláč, ze kterého pak vyrostly sakury. Tato legenda byla minimálně velmi originální a všichni jen čekali, co vymyslí Mát'a a jestli ji přebije ještě něčím originálnějším. Oddíl pod vedením Verči si odhlasoval název „Oka-můrové“. Představení zbraní, vlajky a názvu se pak chopilo zkušené

duo Kuba Jobs a Tobík Gates, které již prezentovalo v tomto složení minulý rok. Kuba Jobs a Tobík Gates se pak vrátili v čase, aby přivezli „bombový“ luk Hirošima a kopí z Damaškové oceli. Motivací byl samozřejmě zisk z prodeje. Název oddílu byl pak odvozen od sponzoringu. U Klárčina oddílu je pak již tradicí, že má v názvu slovo barbie a tato tradice byla zachována i tento rok. Klárčin oddíl si vybral název „Barbie turbo komando“ alias „BTK“. BTK pak neměli zbraně tak precizně zpracovány jako ostatní oddíly, ale zato skoro každý člen oddílu měl zbraň svoji. Nechyběl šípomet a „testovátor“, což tedy nebyla Japonská zbraň, ale verze testu na COVID. Mát'a pak nezklamal a představení nužaků doprovodil legendou o létající tortille, což je samurajská verze kapra lesního. Poslední na řadě s představením byl oddíl Hashirové (toho času pod vedením Smejkyho, jinak oddíl Filipa). Název znamená v předkladu vůdci. Zbraně představila Deniska a Vilda jako bojovník Tangura. Jednalo se o bojový vějíř, luk a šuriken. Šuriken byl pěticipý a obarvený na červeno, což tvořilo určitý podprahový kontrast ke kapitalistickému pojetí představení ze strany Oka-můřů :D. Vlajka Hashirů pak byla v podobě gongu.

Po vyráběcí části první etapy pak následovala část praktická, tedy samotná Pai Meiova zkouška. Ta se skládala z několika stanovišť, které měly prověřit nejenom kvalitu vyrobených zbraní, ale také zručnost a sílu jejich nositelů. V rámci prvního stanoviště bylo nutné sundat balónek ze stromu. Balónek byl však umístěn relativně vysoko, takže bylo zapotřebí dvojice relativně vysokých táborníků. V rámci

druhého stanoviště měla další dvojice za úkol vydržet minutu na jedné noze na pařezu. Po splnění tohoto úkolu pak následoval úkol, ke kterému byla potřeba zbraň na blízko, kterou si oddíly vyrobily. Cílem bylo trefit se do terče, a to poslepu, druhý z dvojice však samozřejmě mohl navádět. Dalším, v pořadí tedy již čtvrtým úkolem, bylo projití provazového bludiště, když došlo k doteku, tak bylo nutné se vrátit na začátek. V pátém úkolu hrály úlohu zbraně na dálku a cíl bylo s jejich pomocí trefit relativně vzdálený terč. Následně zbývaly dvě poslední stanoviště, které už byly umístěny v táboře. V rámci předposledního stanoviště byla prověřena síla dané dvojice, každý ze dvojice musel udělat deset dřepů s kbelíky plnými vody. Pak již následovalo zcela poslední stanoviště, kde bylo úkolem naplnit ve dvojici skleničku vodu z nedaleké umývárny. Praktická část první etapy se pak neobešla bez jistých potíží, které spočívaly zejména v tom, že úkolem vedoucích a praktikantů bylo běžet se svými oddíly a hlídat plnění úkolů. Ale po tom, co děti vyrazili z prvního stanoviště jako střela, než se vůbec mohli vedoucí rozkoukat, bylo jasné, že vedoucí a praktikanti trochu podcenili přípravu. To bylo vidět kupříkladu na TomTomovi, který měl na sobě pantofle, což trochu limitovalo rychlost, jakou se byl schopen přesouvat. Celkově pak v první etapě zvítězili Hashirové společně s Watashino Pai. Dále se pak umístili Bushi, BTK a Oka-můřové. Po večeri, ke které byly nudle s mákem, ještě proběhl první oddílový program. V rámci tohoto programu si všechny oddíly mohly postupně zkusit následující aktivity: loď, střelbu, zručnost, první pomoc a oddílové hry.

Úterý 20.7.2021

V úterý po snídani se začaly linout táborem známé zvuky. Vedoucí pak jen mlčky postávali kolem a sledovali, co se bude dít. Efekt nebyl úplně masový, ale nezanedbatelné množství táborníků začalo na hudbu reagovat sbíráním klacíků a jejich nošením k táborovému ohni. Ano, poznali jste správně, na programu byla příprava táboráku a hudba, která se linula z reproduktorů nebylo nic jiného než písně z filmu „Ať žijí duchové“. Experiment podmíněného reflexu vyšel jen částečně, a tak museli zasáhnout vedoucí rozdělením dětí do tradičních skupinek na: rošťáky, smolařky, klacky a hraničáře. Děti měly tentokrát ulehčenou práci. Za chatou bylo totiž tolik dřeva, že ho stačilo „jen“ dopravit k táboráku. Hraničáři pak tentokrát ani nemuseli kácet soušku. Stačilo vytahat nejsilnější klády z lesa a poprosit Vrtílka o nařezání těch nejtlustších motorovkou. Příprava probíhala celkem hladce a už přibližně při dvacáté smyčce písniček z „Ať žijí duchové“ byla hranice celkem o čtrnácti patrech postavena.

Po dobře odvedené práci přišla odměna v podobě výborného oběda, ke kterému byly karbanátky s bramborovou kaší. Po obědě se celý tábor opět přesunul v čase i místě, a to do vzdálené japonské prefektury. Pai Mei získal ke Kenjimu po složení zkouška určitý respekt. Kenji se chce okamžitě vydat po stopách své milované Sakury, ale Pai Mei ho varuje, že roninům je možné se postavit pouze po získání mocného samurajského meče. Pai Mei však Kenjimu sděluje, kde se

tento mocný samurajský meč nachází. Získat tuto samurajskou katanu však není tak jednoduché. Meč je „vrostlý“ do kamenné japonské vrby, která zkameněla po výbuchu sopky. Vložil jí tam slavný samuraj a Pai Meiův mistr. Meč je možné vytáhnout pouze po vyřčení starodávného haiku, jehož verše jsou rozesety po skaliscích a skalách v okolí. Kdokoli se však o vytažení meče pokusil, zemřel. Nikdo totiž neví, kolik přesně veršů haiku obsahuje. Legenda dále praví, že meč může získat jen pravý samuraj. Kenji ví, že pokud není pravý samuraj, tak riskuje smrt, ale kvůli záchraně Sakury se rozhoduje toto riziko podstoupit. Kenjimu se daří nalézt všechny verše haiku a po jeho odříkání se mu daří meč vytáhnout. Nyní už nemůže být pochyb, že někde hluboko uvnitř Kenjiho nitra dřímá samuraj. Úkolem oddílů je tedy složit haiku, s jehož pomocí Kenji získal mocnou katanu. Nejprve musí oddíl nalézt pět stanovišť s předlohami japonských znaků. Následně musí najít správné ústřížky, tak aby bylo možné příslušný znak složit. Teprve potom mohou zástupci oddílů běžet zpět na stanoviště a získat význam daného slova. Jako první haiku: „S velkou mocí přichází velká odpovědnost“ vyluštili Bushi, následovaní Oka-můrami, Watashino pai, Hashiri a BTK.

Po druhé etapě pak proběhl nástup a večeře. Na večeři se všichni těšili, protože k snědku byly teplé psi...eh tedy...hot-dogy. Večer pak probíhal táborák. Program byl v režii vedoucích a praktikantů. Moderování se zhostilo zkušené duo Smejky s Měďou a palivce dělal Vrtílek. Slavnostně zapálit hranici měli tentokrát tu čest ze severu Smejky, který jel první rok jako programový vedoucí (i když tedy jen na jeden týden). Dále od východu

Honza, který byl tento rok poprvé v úloze praktikanta. Z jižní strany světa pak přicházelo s ohněm duo Točíkovic. Klárka, která povýšila již minulý rok na vedoucí, ale neměla možnost zapalovat a Anet, která jela prvním rokem jako praktikantka. Západ pak konečně uzavřela Verča jedouce...dobře přechodníky mi nikdy nešli...první rok jako vedoucí. Na programu byl mimo jiné japonský kvíz a staré známé hry k táboráku, kupříkladu natahování bonbonku na

provázku do pusy, vytahování jablka z lavoru a poznávačka dle ano/ne otázek. Bohužel však tento rok nebyl zařazen tzv. „nahý had“, kdy mají jednotlivé oddíly za úkol udělat co nejdelšího hada z oblečení, a to mimo jiné proto, že se vždy ztratí minimálně několik druhů oblečení a že se skoro nahé půlky ve svitu měsíce pohybují na hranách dobrého mravu. A samozřejmě nesměly chybět táborové písně. Také proběhlo nacvičování písně Mrzatec, což

je přetextovaná píseň Motorest od Petry Janů. Táborák byl však tentokrát poznamenán velkým smutkem, kvůli zprávě o odchodu Františka Nedvěda do country nebička. Zarmoutilo to zejména Smejkyho, skalního příznivce country western music a velkého obdivovatele bratří Nedvědů. Táborák se vydařil a „bláznova ukolébavka“, tradičně poslední píseň zazněla až někdy kolem půl jedenácté.

Středa 21.7.2021

I přes to, že se zpívalo a hrálo u táboráku do pozdějších nočních hodin, byli všichni relativně odpočatí, což asi bylo tím, že byl teprve pátý den tábora. A bylo to dobře, protože dopoledne čekala všechny zátěž na mozkovnu...šifry. Ale pro mnohé to bylo naštěstí jen opáčko. Stejně

jako minulý rok se děti rozdělily na začátečníky, středně pokročilé a pokročilé (tzv. elitní jelita). Začátečníci, což byli obecně ti nejmladší táborníci, dělali pod vedením Anet a Klárky bludiště a snažili se naučit šneka, ale pak se to klasicky zvrhlo na kreslení. U JiRiho a Verči probíhalo hlavní opáčko ze základních šifer, mezi které patří: šnek, chlívěčky, zlomky, morseovka, kobyla a posunutá abeceda. Smejky, TomTom a Méd'a si pak vzali na starost „elitní jelita“,

kteří si zkusili frekvenční analýzu na (stylizovaném) japonském textu, šifrovací mřížku, Jefferson disk (včetně výroby) a Playfair šifru. „Lektoři“ všech skupin pak hlásili, že vše šlo jako po másle a děti hltaly šifry jako Japonci saké...eh tedy...sushi. Odměnou za dobře zvládnuté studium šifer byly výborné boloňské špagety připravené šéfkuchařem Bajzou a jeho zkušenými pomocníky.

Zatímco dopoledne si všichni procvičovali své mozkové závitky, tak odpoledne se mohli blýsknout ti s vysportovanými těly, na programu bylo totiž sportovní odpoledne. Sportovní disciplíny byly stejně jako minulý rok přehazka a fotbal. Přehazku koučovala Klárka s Anet a fotbal pak „kopačka“ TomTom. Fotbal byl trochu ztížený vysokou trávou, takže se spíše jednalo o terénní verzi. TomTom si také našťval poměrně hodně soutěžících striktním pískáním času, ale vše bylo avizováno dopředu, takže si nebylo na co ztěžovat. I přehazce i fotbalu pak

naprosto dominovali BTK, kteří zvítězili v obou sportech, a to zejména zásluhou Filipa a Martina, kteří však poctivě střídali, takže si vítězství zasloužil celý tým BTK. Druzí pak byli i ve fotbale i v přehazce Hashirové, ve fotbale zejména zásluhou šéfička. Další pořadí v přehazce bylo následující: třetí skončili Watashino Pai, čtvrtí Oka-můrové a pátí Bushi. Ve fotbale se pak třetí umístili Bushi, čtvrtí Watashino Pai a pátí Oka-můrové. Všechna utkání

probíhala v duchu fairplay a k velké radosti Evky také nedošlo až na pár oděrek k žádnému vážnému zranění. Sportovní odpoledne tedy mohlo být prohlášeno za úspěšné.

Oddíly, které již měly odsportováno pak průběžně odcházely do „hambince“, což je naše táborová sprcha, která už si po mnohých úpravách a zlepšeních vlastně svoji přezdívku už ani nezaslouží...bohužel, eh tedy...bohudík. Očista těla pak byla důležitá, zejména kvůli nadcházejícímu večernímu programu, kterým byla diskotéka. Všichni tedy chtěli být čistí a voňaví. Tyto plány však do velké míry zhatil šéfkuchař Bajza, který na večeri naplánoval čočku s chlebem a vejcem. Ale všichni pevně věříme, že to z jeho strany nebyla žádná zlomyslnost, ale pouze nevědomost :D. Diskotéka byla jako již tradičně pod vedením zkušeného DJ TomToma. A podle atmosféry a míry zaplnění parketu bylo patrné, že jeho songy udeřily na správnou notu. Všichni se skvěle bavili, a tak Wesyho netěšilo, že musel asi kolem půl jedenácté zavelet k zahrání posledních tří písní. Nebyla to nakonec poslední táborová diskotéka, takže ještě zbývalo mnoho příležitostí si zatsrat a se všemi si pořádně „zaploutit“.

Čtvrtek 22.7.2021

V prvním týdnu vždy probíhal celotáborový výlet do Telče. Motivací samozřejmě bylo protažení nohou a prohlédnutí si krásného města mezi rybníky. To však nikdy nebylo hlavní motivací, tou byl vždy nákup prdících slizů, brambůrků a ostatních Telečských pochutin a výdobytků. Bohužel stejně jako minulý rok nebyl výlet do Telče možný. Ve Lhotce pak bohužel zavřeli všechny hospody. To nás však od výletu neodradilo, jen jsme museli trochu improvizovat. V dopoledních hodinách vyrazili po oddílech na výlet Bushi, Hashirové a BTK. Watashino Pai a Oka-můrové se pak dopoledne učili orientovat a poznávat přírodu. A odpoledne si to pak oddíly prohodily. Cílem bylo, aby se do Mrákotína, kam všechny oddíly směřovaly, nenahrnulo najednou všech pět oddílů, což se povedlo. Vedoucí pak přemýšleli, jak by uspokojili poptávku dětí po prdících slizích. Dokonce padl třeba nápad, nakoupit je ve velkém v Telči a otevřít stánek přímo v táboře, nebo jeho okolí. Vše však nakonec zachránil Vietnámec z občůdku v Mrákotíně, který měl prdící slizy také na skladě. Krize tak byla zažehnána. Zajímavá věc se stala u Hashirů. Smejky s Martou se děti ptali, copak si koupili dobrého. Byla to taková ta klasika – kola, brambůrky a tak. Ale někdo z dětí říkal, že Vít'a, který ještě k tomu držel bezlepkovou dietu si kupuje žrádlo pro psy v konzervě. Smejky s Martou se samozřejmě vyděsili, že to Vít'a hodlá jíst, a tak ho šli hned zastavit. Vít'a ale našťástí neměl v úmyslu psí žrádlo jíst, ale koupil ho jako dárek svému čtyřnohému domácímu mazlíčkovi. Bohužel se však musel asi s dvoukilovou konzervou táhnout až do tábora.

Výlet pak byl ideální příležitostí naučit se něco o přírodě, a to přímo v přírodě, což je podle posledních průzkumů nejlepší místo, kde se o přírodě učít. Vedoucí jako Smejky, který má problémy rozeznat jehličnaté a listnaté stromy pak vyhledali pomoc moderních technologií a přímo v terénu zkoušeli rozeznat rostliny za pomoci aplikace Plantnet, která fungovala naprosto parádně a po vyfocení Mikyho dokonce správně rozeznala, že to není člověk...eh tedy...květina. Hahirové pak také probírali jedovatá zvířata, se kterými se je možné setkat v blízkém okolí, respektive ČR. Jako vůbec nejnebezpečnější zvíře, se kterým se je možné v okolí setkat byl identifikován TomTom skalní, který byl dokonce vyhodnocen jako nebezpečnější než kapr lesní, který je zejména kvůli svému silnému klepetu a maskování se v borůvčí považován za velmi nebezpečné zvíře. TomTom skalní většinu dne prospí, ale když ho probudíte, tak na vás může zaútočit svými nebezpečnými mopy. Jediné, jak je možné ho uchláholit je pomocí prdících slizů. Pomocí prdících slizů byl mimo jiné chycen a ochočen

TomTom domácí, který se nachází v táboře. Když už panovala všeobecná shoda na tom, který živočich je nejnebezpečnější, tak někdo vytáhl „bojovou tortillu“, tedy našťestí jen obrazně. Dobře, znalec přírody se trochu „zvrhnul“, ale i tak snad dětem zůstalo v hlavách i pár normálních věcí :D. V rámci orientace se děti učily základní práci s mapou, její správnou orientaci, význam legendy a měřítka; dále se probíraly pochodové značky; světové strany; azimut atd. Samozřejmě v moderní době už většina těchto věcí není tak důležitých. I když každý, komu se někdy vybil mobil někde v lese, ví, že se to sem tam hodí. Média ale mimo jiné ukázala dětem práci s mapy.cz, což se hodí i v dnešním světě kompjútrů jutra tru tru. Kdo chtěl získat samurajskou zkoušku (bobříka), tak musel následně složit krátký testík. Ale nejsme ve škole, že áno. Testík byl čistě dobrovolný (ale nutný k získání bobříka) a plný obrázků. Většina dětí se rozhodla ho zkusit a většina pak také, k radosti vedoucích, test úspěšně složila. Po nástupu a večeri, k níž bylo zeleninové kari s rýží, ještě následoval oddílový program. Jo a abych vás neochudil o to, co bylo k obědu, tak k obědu byla výtečná sekaná s brambory a okurkou.

Pátek 23.7.2021

Páteční dopoledne bylo ve znamení oddílového programu, který probíhal po snídani a třetí etapy, která probíhala po svačině. V rámci oddílového programu probíhala klasika: loď, první pomoc, střelba, zručnost a hry. Po svačině se pak opět celý tábor přenesl do starověkého Japonska a všichni byly napnuti, jak se bude Kenjimu, kterému se podařilo získat mocný samurajský meč, dařit při záchraně Sakury. To se všichni dozvěděli ve scénce. Matzumoto se od posla dozvídá, že se neurozený chlapec Kenji vydal zachránit Sakuru.

Matzumoto je nejdříve pobaven, ale jenom do chvíle, než se od posla dozví, že se Kenjimu podařilo získat mocný samurajský meč. Šógun se rozhoduje pro jistotu Kenjiho zdržet a oslabit, a proto posílá roninům zprávu, aby zmasakrovali Kenjiho rodnou vesnici. Kenji se od pocestného dozvídá, že došlo k útoku na jeho rodnou vesnici. Bohužel však doráží do vesnice pozdě a masakru tak již nemůže zabránit. Okamžitě se však pouští do ošetřování zraněných vesničanů. Kenjimu se pak daří většinu zraněných vesničanů zachránit. Starostka vesnice Kenjimu děkuje a předává mu za jeho pomoc starodávny a mocný „diamant telepatie“, s pomocí kterého je možné komunikovat na dálku. Po scénce následovala šifra, kterou se nejrychleji podařilo zvládnout Bushi. Všichni pak už byli napnuti, o co vlastně v etapě půjde. Ze scénky bylo jasné, že cílem bude pravděpodobně určitá záchrana. Vše bylo jasnější, když se oddíly blížily k lesu „heroes“ a postupně viděly v lese tu nožičku, tu ručičku, nebo čumáček a části tělíček. Cílem etapy tak byla opravdu záchrana vesničanů, kteří byli symbolizováni plyšáky. Oddíly se tedy rozdělily na „šiče a šičky“, kteří poskytovali „vesničanům“ první pomoc a sešivali je dohromady, dále na sběrače a sběračky, kteří vyráželi do vyhraničené části lesa sbírat jednotlivá torza a konečně na „hady“, kteří se pohybovali pouze ve dvojici a jejichž úkolem bylo pochytat sběrače a sběračky. Hra byla o to zajímavější, že nešlo jenom o to sešít plyšáka, ale sešít ho do „správné podoby“. Kupříkladu „Smrdutka čočkovitá“

byla bytost s jednou hlavou, jedním tělem, čtyřmi končetinami a dvěma rohy. „Smrduška“ byla tedy až na dva rohy docela „normální“ potvůrka, proto byla její záchrana odměněna „jen“ osmi body. „Nejcennější“ bytostí pak byl „Hlaváček nadutý“, na kterého byly potřeba dvě hlavy, jeden čepeček, jedno ucho, jedno tělo, jeden ocásek a šest končetin. Záchrana „Hlaváčka“ však byla spojena se získáním celkem třiceti pěti bodů. Bytostí pak bylo celkem osmnáct. Důležitá tedy nebyla jenom rychlost, ale i zvolená taktika. Určitý problém byl, že u některých částí těla nebylo příliš jasné, jestli se jedná o zub, nebo ploutev, nebo kel. V tomto případě pak byl finálním arbitrem Weska, který podle vlastních slov používal k rozlišení částí těla ten postup, že si vždycky představil finální „zvířátko“ a označil neznámou část těla za to, co mu přišlo nejuvitnější. I přes to, že se v lese nacházelo opravdu hodně částí a přes to, že se hadům docela dařilo běžce z jiných oddílů poměrně úspěšně chytat, byl les během relativně krátké doby téměř čistý a již probíhaly jen „souboje“ o poslední části, většinou ploutve, nebo rohy, které nebyly v lese příliš vidět a bylo nutné je trochu hledat. Tempo sběračů a sběraček pak bylo natolik velké, že šiči a šičky tak trochu nestíhali. Bylo tedy rozhodnuto, že sešívání bude povoleno až do konce poledního klidu. Hra byla všeobecně hodnocena velmi kladně, mimo jiné proto, že byla originální a hrála se vůbec poprvé. Vedoucí pak měli obecně trochu strach, že pohled na rozstříhané plyšáky vyvolá silnou emoční reakci mezi nejmladšími a trnuli, aby někdo z nejmenších nepojal podezření, že je to právě jeho plyšák. K tomu naštěstí nedošlo a nejmenší táborníci měli naopak spíše radost, že zraněné plyšáky zachraňují a rychle si pak vytvářeli citovou vazbu ke dvouhlavým příšerkám s osmi končetinami :D. Nebyli v tom však sami, když Smejky poprvé viděl plyšáka s tělem ve tvaru

plovacího kruhu a dvěma hlavami, přičemž jedna byla trpasličí, šesti končetinami a ocasem, tak prostě věděl, že tohoto plyšáka musí mít! Hra tedy naštěstí mezi nejmladšími pláč nevyvolala. Bylo však jediné štěstí, že neviděli přípravu této hry, která probíhala ze strany vedoucích předchozí den, protože to byl teprve masakr. Co se týče výsledků třetí etapy, tak ty byly vyhlášeny až na večerním nástupu, ale můžeme je prozradit už nyní. Nejvíce bodů se podařilo získat Oka-můrům, kteří

neměli zase tolik plyšáků, ale téměř všichni jejich plyšáci byly za třicet bodů a více. Pořadí dalších oddílů pak bylo následující: Hashirové, Watashino Pai, BTK a Bushi. Na výsledku

Bushi pak byla bohužel vidět ne úplně dobře zvolená taktika. Bushi sice měli nasbíráno velké množství částí, ale teprve po jejich nasbírání zjišťovali, že se jim většina úplně nehodí. Bushi to ale brali sportovně a místo aby byli smutní z malého počtu bodů, tak si užívali vytvořené „zrůdičky“. Po sečtení bodů a vyhlášení pořadí si pak mohli děti vyrobené „potvůrky“ rozebrat. Nejšťastnější pak byl asi Smejky, kterému Hashirové věnovali dvouhlavého trpaslíka se skvěle ostříhaným vousem (díky patří Barber shopu pod vedením Wesky) a tělem ve tvaru kruhu. Po nástupu za Smejkym ještě přišla Barča Š. jestli by jí nevyměnil jednu trpaslíkovu končetinu. Barča totiž dávala dohromady ovečku, ze které měla jenom hlavičku a snažila se tak dohledat další části a povyměňovat je za jiné :). Úspěšné sešívání bylo odměněno skvělým obědem, ke kterému byla pečená ryba s brambory. Polední klid pak nebyl tentokrát tak úplně klidný, protože skoro všechny oddíly sešívali, ale sešívání je naštěstí docela klidná aktivita.

V odpoledních hodinách pak probíhaly Japonské workshopy, v rámci kterých se mohli děti naučit některé japonské dovednosti a poznat blíže tradiční japonské tradice. Pod vedením Pepy, který dorazil na tábor na pozvání Káti, se mohly děti kupříkladu naučit skládat origami. Pepovi pak pomáhala Verča, která se stala expertkou na origami, respektive expertkou na hledání

návodů na skládání origami na internetu a mohla si tak následně dovolit vést i kroužek origami. U Káti si pak děti mohly vyzkoušet umění kaligrafie, což je tradiční japonská dovednost, kterou se učili také samurajové, protože vedení kaligrafického pera a samurajského meče vyžaduje podobné dovednosti a soustředění. Děti si také mohli zkusit vyrobit vlastní kaligrafické štětce, kupříkladu

z trávy a dalších materiálů. Ve „svatyni“ pak probíhala pod vedením Marti za uklidňujícího cinkání zvonečků meditace. Meditace je samozřejmě důležitou samurajskou dovedností, protože zlepšuje soustředění. Meditace je také důležitým prvkem tradičních japonských náboženství zejména Buddhismu. V lese za chatou, se pak mohly děti od Klárky a Máry, kteří dojeli na návštěvu, dozvědět více o bonsajích. Na základě krátkého dotazníku o bonsajích

a vztahu s přírodou pak bylo dokonce možné vyhrát bonsaj, což se podařilo Vítovi, který se o bonsaj poctivě staral až dokonce tábora v souladu s instrukcemi. Kousek od bonsají pak probíhala výroba Krathongů. Krathongy jsou malé ručně vyráběné loďky, které jsou vypuštěny na vodu se zapálenou svíčkou jako uctění bohyně vody. Výroba Krathongů sice není Japonskou tradicí, ale malajskou, což však zase tolik nevadilo. Hlavně že byla výroba loďek z kůry, rákosu, lučního kvítí atd.

pro děti zábavná. U chaty pak byl otevřen „Geisha salon“, kde probíhal pod vedením Verči, Klárky, Evči a Anet workshop líčení na geishy. Všichni trochu čekali, že tento workshop bude populární zejména u holek, ale nebylo tomu tak. Na geishy se nechala nalíčit i většina kluků.

V táboře pod pergolou pak probíhala pod vedením zkušeného čajomilce JiRiho ochutnávka japonských čajů, a to včetně odborného výkladu o historii a současnosti pěstování čaje a jeho přípravě. Společně s ochutnávkou čaje si pak mohly děti s pomocí Mikyho zkusit složit tradiční Japonské haiku. Na fotbalovém hřišti pak probíhal workshop k osvojení samurajské dovednosti lukostřelby, a to pod vedením TomToma a Honzy. V jídelně dále probíhal kurz přípravy tradičního japonského

jídla, sushi. Na tento workshop dorazil až z daleké Okinawy japonský šéfkuchař Wesy-san. Wesy-san však bohužel nemluvil česky, a tak ho musel doprovázet překladatel Smejky-san. V rámci workshopu se děti dozvěděly, jak se sushi připravuje a mohli přihlížet přípravě sushi ze strany zkušeného chefa Wesy-sana. Po nanesení lepivé sushi rýže (v japonštině označované jako „Stykýto“) smíchané s rýžovým octem na řasu připravenou na bambusové rohoži a přidáním ingrediencí v podobě mrkve, okurky a vodního melounu Wesy-San sushi profesionálně zaroloval a několik přesnými a efektivními pohyby sushi a krájel. Smejky-san také dal dětem krátký výklad o historii sushi a jeho různých druzích. Sushi se samozřejmě také tradičně nejí příborem, ale hůlkami. Děti se tak musely této dovednosti naučit a mnozí z nich dokázali s jejich pomocí na konci workshopu zhltnout nejenom připravené sushi, ale také pochutinu, kterou Wesy-san

přivezl až z dalekého Japonska...LI-PO! I přes to, že Wesy-san expresivně varoval před pálivostí wasabi, tak se našli tací, zejména Dan, kteří si dali tak tak velký kus, že i otrlý Wesy-san přezdívaný „ocelový jazyk“ koulel nevěřičně očima. Nakonec pak bohužel nebyl zařazen workshop levitace, pro něž jsou potřeba opravdu pokročilé dovednosti. Kdo nebyl dostatečně zasyčen sushi, tak se mohl ještě „dojíst“ u večere, ke které byl obložený chleba. Po nástupu ještě probíhaly oddílové hry. Denní program byl velmi nabitý, a tak už kolem půl desáté všichni pěkně pochrupávali.

Sobota 24.7.2021

V sobotu se celý tábor probudil do krásného počasí. Dopoledne byl na programu oddílový program uzlování, odpoledne pak 4. etapa a večer oddílový program. Uzlování probíhalo podle zaběhnutého modelu, tedy celotáborově a po stanovištích, kdy první část byla věnována učení uzlů a ta druhá jejich zkoušení. Novinkou však bylo, že tentokrát nebyli hlavními „lektory“ vedoucí a praktikanti, ale nejstarší děti (Ema, Kuba, Áďa, Lucka atd.). A šlo jim to perfektně. Lúca dokonce učila děti

dračí smyčku s básničkou po vzoru JiRiho a Smejkyho. Uzlování tedy šlo jako po másle a naprosté většině dětí se podařilo základních 8 uzlů udělat také „na ostro“ a získat tak samurajskou zkoušku. Uzlování však ještě nebylo pro tento den dost, k obědu totiž byla svíčková a části táborníků se při vylizování výborné omáčky z talíře zauzloval jazyk.

Odpoledne byla na programu 4. etapa. Ve scéně měl hrát Pai Mei v podání JiRiho a všichni tedy byli zvědaví, jakým směrem se děj stočí. V minulé scéně Kenji ošetřil obyvatele své rodné vesnice a dostal za odměnu diamant telepatie. Kenjimu je nyní jasné, že nástrahy Matzumota a jeho roninů sám nepřekoná a že potřebuje pomoc a radu zkušeného Pai Meie. Kenji tedy prosí vesničana, aby se s Pai Meiem spojil. Vesničan se však bohužel vrací neúspěšně kvůli obklíčení ze strany roninů. Pai Mei tak posílá svého bratra Krypleje, který sice obklíčení proniká (kvůli jeho blbosti si ho roninové nevšímají), ale není schopen pochopit, co po něm Kenji vlastně chce. Kenjiho však napadne, že by mohl použít diamant telepatie. S pomocí diamantu se Kenjimu daří navázat spojení s Pai Meiem. Po scéně dostal každý z oddílů jednu petangovou kouli, která reprezentovala Diamant telepatie a úkolem oddílů bylo připravit na předem vymezeném území ve stráni za chatou „dráhu“, po které by se „diamant“ pohyboval bez zastavení, a to po co nejdelší dobu. Cílem tedy nebylo, aby koule ujela, co nejdelší vzdálenost, ale aby byla co nejdelší dobu v pohybu. Mezi vedoucími se strhla debata, co přesně fyzikálně znamená „být v pohybu“, a nakonec bylo rozhodnuto, že důsledky kvantové fyziky a zejména Heisenbergova principu neurčitosti budou pro tuto etapu zanedbány, což byla pro oddíly velmi důležitá informace, která mohla potenciálně zcela změnit jejich strategii :D. Předem bylo vytipováno pět „startovních“ stromů. Jaký oddíl, kde začínal, určovali Bushi, kteří byli v minulé etapě na pátém místě. Kvůli relativně dlouhé scéně (díky Pai Mei 😊) se začínalo až relativně pozdě a oddíly tak měly na přípravu dráhy jen asi hodinku a půl. I tak se však oddílům podařilo vybudovat pěkně „vymazlené“ dráhy. V pět hodin tedy bylo budování ukončeno a bylo přistoupeno k praktické zkoušce. Smejky pak rozhodl, že bude na dráhu pouštět kuličky přímo on, aby bylo jejich vypuštění nestranné. A schytl si za to také kritiku a kdykoli, když nějakou kouli vypustil, tak ho půlka oddílu kritizovala, že kouli vypustil moc rychle a druhá půlka, že moc pomalu. Celkem pak byly tři pokusy, kdyby náhodou došlo k nějakému ojedinělému zaseknutí na dráze. A to se bohužel stalo BTK, kterým se koule zasekla hned v první zatáčce, kam BTK ještě na poslední chvíli doplnili kámen, o který se však koule zasekla, a to bohužel

při každém ze tří pokusů. Nebudu vás pak dále napínat, dva oddíly se dostaly časem „jízdy“ přes půl minuty, a to Hashirové a Bushi. O několik vteřinek však nakonec zvítězili Bushi. Na třetím místě skončili Oka-můrové, následovaní Watashino Pai a poslední bohužel skončili kvůli „bludnému kamenu“ BTK.

Po čtvrté etapě pak následoval nástup a večere, ke které byly výtečné zapečené těstoviny s lilkem. Po večeri se začala kolem jídelny tvořit poměrně velká fronta. Někteří vedoucí byli trochu zmatení a mysleli si, že je to fronta na přidání. Důvod byl však jiný. Od večere bylo zahájeno přihlašování na kroužky, které měly proběhnout v neděli dopoledne a všichni se samozřejmě chtěli přihlásit na ten nejlepší kroužek. A který je vlastně ten nejlepší kroužek? To je naštěstí čistě subjektivní, a tak se snad nenašel nikdo, který by po přihlašování byl vyloženě zklamaný, a to proto, že všechny kroužky, které byly na výběr byly parádní a také protože na úterý bylo naplánováno ještě jedno „vydání“ kroužků. V podvečer pak ještě probíhal předposlední oddílový program.

Neděle 25.7.2021

Na neděli se všichni těšili, zejména kvůli posunutému budíčku. Zároveň ale nikdo nemohl dospat, protože se bál, že propásne kroužky. Tentokrát byly k dispozici následující kroužky. TomTom se Smejky vedli kroužek japonských her, kde se hrálo kupříkladu mikádo a jenga, ale stejně se to pak klasicky zvrhlo v hraní Lupinga Louie a hraní, mezi staršími velmi oblíbené hry, kreslíš/píšeš (dobře no, nejvíce si ji vždy užívají TomTom a Smejky). Pod

zkušeným a pečlivým dozorem Mikyho a Klárky...ok, Klárčin pohled byl v tomto směru spíše pečlivý, než zkušený...pak probíhala střelba z luku. Méd'a pak „oživila“ turistický kroužek, který naposledy vedl Matyfu s PeTem a přihlásilo se nad očekávání docela hodně lidí. JiRi s Ivankou pak měli kroužek lodí. Už při rozdělování stanovišť kroužků však bylo podezřelé, že hlásili umístění svého kroužku na hřišti. Nejednalo se tedy o kroužek lodí, ale o kroužek čištění lodí. Mart'a s Anet pak s dětmi v rámci kroužku nacvičovali tradiční japonské stínové divadlo. Verča pak zužitkovala to, co se naučila v rámci workshopu, který vedl Pepa a vzala si kroužek origami. Filip se pak rozhodl, že by bylo fajn nechat do sebe půl dopoledne kopat a mlátit, a ještě u toho útočníkům vysvětlovat teorii, aby byli efektivnější a vzal si bojový kroužek. Pod vedením Káti pak probíhaly japonské dílničky, v rámci kterých si mohly děti vyrobit japonské vějíře a paraplička. U Ivy pak probíhal kroužek pesobel, respektive hraní a procházky se štěňátky. Po svačině pak probíhal oddílový program.

Všichni se těšili na oběd, ke kterému byl řízek s brambory. V rámci poledního klidu pak probíhal nezvykle čilý ruch. Část dětí sháněla cely, někdo plnil barely, pár lidí dávalo dohromady kotlíky. Tento Lumír...eh tedy... ruch pak znamenal jediné...stanování. Jako na potvoru však zrovna na noc z neděle na pondělí hlásili silné bouřky a přivalové deště. Nakonec bylo tedy rozhodnuto, že se na stanování půjde, ale zatím bez věci na spaní, pro které se oddíly kdyžtak

večer staví, kdyby se náhodou předpověď změnila. I když chystání na stanování probíhalo již v podstatě od oběda, tak první oddíly začaly opouštět tábor až tak kolem třetí půl čtvrté. JiRi, který vždy chodil stanovat k „brňákům“, musel tentokrát vyrazit do třešňovky, kde se usídlil

také Filip. Verča se pak „rozbila tábor“ jenom kousek od Třešňovky, na „nuda pláži“. Méd'a, která obvykle nocovala v „proluce“, se pak musela vydat na druhou stranu rybníka do „zátočiny“ a Klárka pak zakotvila jen kousíček od Médi, a to na „písčince“. Před sedmou Wesy-san a Smejky-san, kteří zůstali v táboře, netrpělivě popocházeli po nástupišti sledující tu radar, tu oblohu. Radar ukazoval, že kolem osmé večerní přijde pěkná „mela“ a Wesy tedy vydal pokyn k návratu do tábora. Všem oddílům se naštěstí podařilo uvařit si večeri, ke které měli všichni shodně buřtguláš, včas a před osmou už se začaly oddíly trousit zpět do tábora. Ještě než začaly lítat nad rybníkem blesky a než padla první kapka byly všechny oddíly v pořádku v pořádně zavřených a přidělaných stanech. Bouřka pak nakonec nebyla tak strašná. Sice docela přšelo, ale ne příliš dlouho, a navíc moc nefoukalo. Ale všichni byli rádi, že

nemusí moknout někde pod širákem, nebo se tísnit pod igelitem, aby nezmokli. Všem bylo však také trochu smutno, že nám stanování, stejně jako minulý rok, zase nevyšlo.

Pondělí 26.7.2021

V pondělí se celý tábor probudil opět do krásného počasí. V noci sice docela přšelo, ale pro ty, co pamatují tzv. „mexu“ to byl jen vlahý letní deštiček. Rozkaz zněl tedy jasně, vrátit se na tábořiště a zůstat tam až do odpolední svačiny. Všechny oddíly se před snídaní opět znovu „pobalily“. Někdo si dal snídani v táboře a někdo už vyrazil na tábořiště už před snídaní. V táboře nastal nebeský klid. Sem tam sice přiběhl někdo z jednotlivých oddílů pro ingredience na oběd. Všechny oddíly pak zvládly uvařit bez problémů, a navíc jim ještě zbyl čas vymýšlet program na večerní Japonské hry bez hranic a také haiku. Asi nejlepší šéfkuchaře měli Oka-můrové, kde se vaření zhostil jako již klasicky Kuba a Čínský knedlíček alias Tobík. Ten navařil tolik těstovin, že musel část zakopat v blízkosti tábořiště. Slepené těstoviny pak připomínaly čínský knedlíček a ejhle přezdívka Michelinského chefa byla na světě.

Na druhé straně rybníka se pak podařil za pomoci Mikyho kompot...eh tedy...komplot na Štěpku, která byla hozena do vody. Miky se však nesmál moc dlouho a zanedlouho tam také skončil, což bylo trochu nefér, protože hlavními pleticháři, kteří celý plán vymysleli, byli Filip a Martin. Počasí tedy druhému dni táboření přálo. Vaření také probíhalo v pohodě (jako klasicky byly špagety s kečupovou omáčkou) a kolem odpolední svačiny začínal být v táboře už zase šrumec.

Mezi svačinou a nástupem, respektive večerí, ke které byla hrachová kaše s uzeným, pak probíhala hygiena. Vrtílek zatopil v hambinci a všichni se tak mohli dosyta nabažit čisté a teplé vody, no dobře „dosyta“ znamená asi dvě minutky, protože prohnat tolik dětí jednou sprchou není úplně jednoduché, ale i tak za to byli všichni rádi. Některé oddíly pak očistu v hambinci kombinovaly také s koupáčkou v rybníku. Po večerí pak byly na programu Japonské hry bez hranic. Tyto hry se sestávaly celkem ze tří disciplín. První disciplína byl známý a oblíbený „Takeshiho hrad“ a této disciplíny se účastnili dva zástupci z každého oddílu. Druhou disciplínou pak bylo umělecké okénko, což byla určitá volná disciplína, které se mohlo zúčastnit více členů oddílu. Mohlo se jednat o zpěv, tanec, nebo o něco zcela originálního. Poslední disciplínou pak byla módní přehlídka, respektive představení japonské kolekce pro nadcházející sezónu. Novou kolekci pak představovali opět dva zástupci z každého oddílu. Japonské hry bez hranic tedy byly zahájeny „Takeshiho hradem“, což byla opičí dráha vinoucí se od záchodů až k rybníku, respektive do rybníka. Na prvním stanovišti měla soutěžní dvojice za úkol přerážnout pilou nachystané dřevo. Další stanoviště obnášelo projití koridoru s rozhoupanými pet flaškami, kdy dotek znamenal návrat na začátek. Na horním nástupišti pak měla dvojice za úkol kutálet napůl naplněný barel s vodou po vodní skluzavce. Následovalo tandemové lyžování na dřevěných lyžích. Dále bylo nutné překonat pomocí kulatin „bažinu“.

Na předposledním stanovišti bylo nutné si převléct triko a zároveň se u toho celou dobu držet za ruku. Poslední stanoviště pak obnášelo doplávání k bojce. Poslední stanoviště pak bylo hlavním důvodem, proč se této disciplíny neúčastnila téměř žádná starší holka. Áďa pak Smejkyemu sdělila, že je to přece jasné. Nemohl přece čekat, že holky půjdou do rybníka, když si odpoledne umyly hlavu...přece. Tohle Smejkyho

bohužel vůbec nenapadlo a není se co divit, když jeho tři vlasy schnou tak asi pět minut. V rámci druhé disciplíny bylo k vidění mnoho zajímavých „performancí“. Kupříkladu Káťa s Týnkou si připravily „Babiš song“. Mát'a se pak předvedl s písničkou „strýček Mát'a farmu měl“. Velký úspěch sklidilo vstoupení mimů v podání Toma, Michala, Lukáše, Barči, Johanky a Naty. Co se týče poslední disciplíny, tak zde byly k vidění opravdu zajímavé modely. Kupříkladu Emička

a Just'a předvedly novou kolekci s kytičkovými motivy, která navíc byla multifunkční, protože se jednalo o ručníky. Velmi to také slušelo Danovi a Bety, kteří vypadali opravdu jak japonský bojovník a geisha. K vidění byly také ekologicky udržitelné oděvy. Asi největší poprask vyvolal Šéfíček s Barčou, a to ne až tak svými oděvy. Holky se opravdu vžily do rolí modelek a jejich (naštěstí jenom hraná) nafrněnost byla moc i na Smejkyho, který akci moderoval 😊. Velký dík také patřil porotě, ve které byly dvě krásné geishy Kokejša, Motlejša a mistr Na-kaši. Porota dávala trochu zabrat moderátorovi Smejkyemu, protože podle všeho mluvil jen japonsky a na různé otázky reagovala jen určitými japonskými „skřeky“ :D. Japonské hry bez hranic tedy proběhly úspěšně a všichni byli zvědaví, jestli se představené módní trendy uchytí.

Úterý 27.7.2021

V úterý dopoledne se tábor opět přenesl do starověkého Japonska. Roninové se Sakurou dorážejí do paláce. Matzumoto je spokojen, že mu roninové Sakuru konečně dovedli, ale je velmi rozzloben z toho, že Kenji stále pokračuje ve své pouti za záchranou Sakury. Proto se Matzumoto rozhoduje vyslat své elitní lučištníky, aby obsadili úzkou soutěsku a nastražili tak na Kenjiho past. Sakura s hrůzou vyslechne Matzumotův d'ábelský plán a ihned se pouští do

premýšlení, jak by mohla Kenjiho varovat. Sakuře naštěstí pomáhá služebná, která není lhostejná k jejímu osudu. S pomocí služebné se tedy Sakuře daří získat štetec, inkoust a lampión. Sakura pak ví, že Kenji každé ráno při východu slunce provádí očistný rituál před meditací, při kterém je otočen k východu, tedy směrem k Metzumotovu paláci. Sakura tedy při východu slunce vypouští lampión a Kenji si naštěstí varovné zprávy všímá. Úkolem oddílů bylo tedy získat předměty, která musela získat Sakura, a to především inkoust. Znalci již asi tuší, k jaké hře se v tuto chvíli schylovalo...ano, byla to všemi milovaná „ambrózie“. V čem hra spočívala? V lese „u heroes“ byly rozmístěny nafukovací balónky naplněné vodou s potravinářským barvivem, respektive tedy inkoustem. Úkolem oddílů pak bylo s pomocí kelímků přenést co největší množství „inkoustu“ na svou oddílovou základnu. Vyjma „kelímkářů“, pak byly ve hře také „propichovači“, kteří měli za úkol kelímek propíchnout a „vosy“, které měly za úkol chytat „kelímkáře“ z jiných oddílů. I přes to, že v lese bylo rozmístěno přes sto balónků, tak hned po odstartování hry bylo jasné, že to bude docela „fofr“. K překvapení Smejkyho a Wesyho bylo během chvilky velké množství balónků vysbíráno. Nakonec zůstal jen jediný balónek, a to balónek Watashi no Pai, kteří si do něj udělali jen malou díрку a „kelímkáři“ se postupně střídali u malého čůrku „inkoustu“. Protože přímo u balónku byli „kelímkáři“ od Watashi no Pai chráněni proti „vosám“ z jiných týmů, mohli si vcelku nerušeně kelímky napouštět, ale problém byl samozřejmě s přepravením inkoustu do domečku. „Vosy“ z ostatních oddílů se totiž poměrně rychle spojily a vytvořily kolem stromu rojnici, kterou bylo v podstatě nemožné překonat. Watashi se však nechtěli vzdát bez boje a pod vedením Ádi vymýšleli nějakou taktiku. Nakonec byl však vyhlášen časový limit a Watashům se bohužel nakonec pronést vodu nepodařilo. Po ukončení hry pak jednotlivé oddíly přistupovaly ke Smejkyemu, který prováděl centrální měření nasbírané tekutiny. Některé oddíly se pak opravdu snažily, aby jim neutekla ani kapka. Nejvíce „inkoustu“ se pak podařilo nasbírat Bushi, kterým se podařilo také nejdříve vyluštit šifru a připsali si tak celkem šest bodů do etapovky. Následné pořadí pak bylo: BTK, Oka-můrové, Watashino Pai a Hashirové. Okamůrové pak měli na tuto etapu vsazeno, takže získali stejný počet bodů jako Bushi, tedy šest.

K obědu pak byla roštěná s rýží. Odpoledne pak byly na programu druhé a poslední kroužky. Všichni byli překvapeni, že se ještě někdo přihlásil k JiRimu na lodičky, a to i přes to, že bylo jasné, že se jedná o jejich čištění, a ne jejich používání. Po svačině pak začal probíhat Japonský karneval. Karneval nejprve začal venkovním trsáním a všeobecným „chill-outem“, při kterém si všichni mohli navzájem prohlédnout své masky. Následně proběhla večere, a to v Japonském stylu. K jídlu byl sice těstovinový salát, což není úplně Japonské, ale jak tušíte stolování probíhalo pouze za pomoci japonských hůlek. Všichni však prokázali, že na workshopu vedeném Wesy-sanem a Smejky-sanem opravdu dávali pozor a dlabání hůlkami nikomu nedělalo příliš velký problém. Po večeri pak pokračoval karneval, a to představením jednotlivých masek. K vidění pak byly opravdu povedené masky, kupříkladu Teletubies, Ying-yang v podání Anežky, jednorožec ztvárněný

masky, kupříkladu Teletubies, Ying-yang v podání Anežky, jednorožec ztvárněný

Káčkou nebo zamilovaný páreček v podání Dana a Mart'ase, dále pak Mát'ův smajlík a také

Tondův „správný muž“, kterého Tonda zpodobnil s pomocí piva na šňůrce. V rámci představení masek pak zároveň probíhala soutěž o nejlepší masku, kdy vítěznou masku vybírali přímo účastníci karnevalu. Ještě před vyhlášením vítězné masky pak probíhaly různé soutěže, a to nejprve limbo, tedy podlézání pod snižující se tyčí, trefování se tužkou do flašky, a nakonec pak tanec párů s balónkem. Mimo oficiální program pak ještě proběhla zvláštní událost, a to svatba Smejkyho a Ivanky. Oddávajícím

samozřejmě nemohl být nikdo jiný než Tobík! Mrzatec tedy v jeden rok zažil hned dvě táborevé svatby. Následně pak ještě došlo k vyhlášení nejlepší masky. Nejlepší maskou japonského karnevalu se stala maska Dana a Martina, kdy Dan byl převlečen za starostu Mrákotína a Martin za jeho paní. Podle ohlasů a bujarého ruchu se dá říct, že se Japonský karneval povedl a všichni si ho patřičně užili. Po karnevale byla na programu ještě jedna věc, a to představení stínového

divadla, které nacvičovali účastníci kroužku pod vedením Martin a Anetky, respektive pod vedením Mátí. Ukázalo se totiž, že hlavním dramaturgem, scénáristou a také režisérem byl právě Mát'a, což bylo jasnou zárukou úspěchu a také originality! V příběhu pak samozřejmě nesměl chybět Kapr lesní, ale ten měl tentokrát velmi nebezpečného soupeře – létající tortilly. Aby to nebylo všechno, tak další postavou byla miska „pho-bo“. V tomto příběhu tedy nechybělo nic

– láska, souboj dobra a zla, létající tortilly a asijské nudlové jídlo! Všichni byly naprosto z divadla nadšení a všem hercům a zejména pak režisérovi Mát'ovi patří velký obdiv (a samozřejmě také Martě a Anetce, které měli tu nejtěžší úlohu, krotit Mát'ovu nekonečnou fantazii :D). Po stínovém divadle se všichni uložili ke spánku a nedivil bych se, kdyby se někomu nezdálo o létajících tortillách, nebo minimálně o Pho bo.

Středa 28.7.2021

Bylo jasné, že v rámci programu zaměřeného na Japonsko nesmí tento rok chybět jedna věc – Olympiáda. Ve středu dopoledne tedy byla na programu Olympiáda Mrzatec 2021 v japonském stylu, která předznamenávala olympiádu v Tokiu. Olympiáda byla zahájena slavnostním donesením olympijského ohně Smejky a Kát'ou a následně smíšenými dvojicemi z každého oddílu. Smejky pak měl trochu strach, že Olympijský oheň zhasne ještě po cestě na nástupiště, protože napouštěl pochodně petrolejem až těsně před samotným začátkem sportovního klání. Ale naštěstí se tak nestalo a pochodně plápolala až do samotného konce Olympiády. Po

slavnostním zapálení pochodně proběhlo oficiální zahájení a zahajovací řeč, ve které bylo popřáno všem účastníkům hodně sportovních úspěchů a zdůrazněno zachování fair play. Tábor se pak rozdělil do šesti kategorií, mladších a starších kluků a dvou skupin mladších a starších holek. Olympiáda se sestávala z následujících disciplín. U Filipa probíhal hod Koi kaprem, který do velké míry vypadal jako obyčejné poleno. Marťa s Anet pak dohlíželi na oblíbenou disciplínu tzv. „skoku na pandu“. Na horním nástupišti pak probíhal pod dohledem a vedením Klárky šunko...eh tedy...člunkový běh. JiRiho

disciplína pak měla prověřit zejména objem ústní dutiny a obličejové svaly...ano, hádáte správně, JiRi si nachystal spíš pouťovou, ale i tak oblíbenou disciplínu „prsk na svíčku“. Na volejbalové hřišti se pak skákalo do dálky za dozoru TomToma. O trochu níže, u táboráku, se pak také skákalo, a to přes švihadlo, což měla pod palcem Kát'a. Na volejbalovém hřišti (na druhé straně sítě od TomToma) se pak prověřovala pod dohledem Médi a Ivanky síla, a to v disciplíně zaměřené na vzpírání. A nakonec u Verči probíhalo plavání. Tuto disciplínu si však skoro všechny skupiny nechávaly až nakonec a dopadlo to tak, že ji nakonec skoro nikdo nestihl, což byla škoda. Olympiáda tedy proběhla úspěšně, za krásného počasí a bez zranění. Suverénně nejlepším olympionikem se stal Martin L., který dostal tolik diplomů, že to měl problém odnést z nástupišť, aniž by mu to popadalo. U oběda pak sportovci doplnili energii – knedlo, zelo vepřo je na doplnění energie to nejlepší!

Odpoledne pak probíhala oblíbená běhací/bojová hra Maršál a špion, ve které spolu soupeří vždy dva oddíly a snaží se ukradnout si vlajku z vymezeného území. Každý z oddílů má svou hodnotu, která specifikuje jeho „sílu“ v souboji. Nejsilnější „šajbou“ je Maršál, kterého však přeci jenom může porazit jedna osoba, a to špion. Důležitou postavou je také „mina“, která se sice nesmí pohybovat mimo domácí území, ale za to může vyřadit ze hry všechny hráče včetně Maršála. Jediný způsob, jak minu zneškodnit, je pomocí tzv. „minera“. Na hru bylo v programu vymezeno celé odpoledne. Podle plánu mělo však proběhnout celkem deset her, tak aby mohl hrát „každý s každým“, a tak nebyl čas ztrácet čas. Hrát se začalo až někdy kolem půl čtvrté, protože chvíli zabralo vysvětlení, respektive připomenutí pravidel. Všichni ale byli natěšení na hru a šli do toho s plnou vervou. Po druhé hře to pak bohužel vypadlo na poměrně silný déšť a směrem od nástupišť se blížily pořádné bouřkové mraky. Déšť však tábor nakonec minul, a to k velké radosti Smejkyho, který odpovídal za časový harmonogram. Od začátku se poměrně dařilo BTK, zejména kvůli Filipovi, který se vyhýbal soubojům a pak prostě sebral vlajku a „zdrhal“. BTK se však nakonec umístili v celkovém pořadí až třetí s jedenácti body, a to za Hashiri a Bushi, kteří měli celkem dvanáct bodů. Hashirové však brali prvenství, protože se jim podařilo vícekrát sebrat vlajku a získali tak plusový bod do etapovky. Na čtvrtém místě pak skončili Okamurové s devíti body a na pátém místě pak Watashi no Pai s šesti body.

Po večeri, ke které byly francouzské brambory, pak ještě pobíhal oddílový program, který již nebyl přesně specifikovaný, ale oddíly měli možnost si dodělat, co nestihly, nebo si třeba prostě jenom zahrát nějaké hry a odpočinout si po téměř celodenním sportování. Ani to však nebylo

pro tento den vše. Všichni byly totiž napnutí, zda se Kenjimu podaří překonat past, kterou na něj připravil Matzumoto a před kterou ho naštěstí na poslední chvíli varovala Sakura. Kenjimu naštěstí přispěchá na pomoc Tomoe Gozen, kterou poslal Pai Mei. Tomoe Gozen je jedna z mála samurajek, která je však pro svoji odvahu a umění s mečem uznávána i mezi těmi nejlepšími samuraji. Tomoe Gozen varuje Kenjiho, že elitní lučištníky, které Matzumoto poslal, není možné jen tak přemoci. Jediná možnost je počkat do setmění, připlížit se k nim a zneškodnit je. I tak je to však velmi nebezpečné, protože lučištníci dokážou střílet i potmě, a to pouze za pomoci sluchu. Jediný neopatrný pohyb tedy může znamenat smrt. Kenjimu se však nakonec s pomocí Tomoe Gozen daří lučištníky odzbrojit a zneškodnit. Soutěskou tedy prochází živ a zdrav. Již z děje scény pak bylo jasné, že se bude jednat o noční etapu. Tato etapa se tentokrát odehrávala v lese na cestě Lhotky. Na čtyřech stanovištích byly rozmístěny míčky a úkolem dětí bylo tyto míčky sebrat, stejně jako Kenji musel potichu odzbrojit lučištníky. Na lučištníky si pak zahráli vedoucí, kteří místo střílení z luku svítili baterkou. Vedoucí pak byli po dvojicích, jeden se zavázanýma očima „střílel“ a druhý hlásil zásahy. Přibližně kolem půl dvanácté byl zapískán konec hry. Ukázalo se, že stanoviště, které hlídala Evča a Káťa a které bylo nejbliž startu bylo téměř vybrané, ale na ostatní stanoviště se neodvážil v podstatě nikdo. Třeba Weska a TomTom si „vystřelili“ všeho všudy několikrát. V podstatě jediný, komu se podařilo vzít jim míček, byl Šéfiček, který střelce Wesku pořádně zmátl, když si přiblížil (Šéfiček je Pája, takže spíše asi přiblížila) míček větví od stromu. Tato etapa byla také extrémně zajímavá, protože měly vsazeno hned tři oddíly – BTK, Hashirové a Watashi no Pai. Celou etapu pak vyhráli Hashirové, druzí byli Watashino Pai, třetí BTK, čtvrtí Oka-můrové a pátí Bushi.

Čtvrtek 29.7.2021

Ve čtvrtek se ještě rozespalým táborem rozeznělo v tuto dobu relativně nezvyklé volání: „večerkááá“. To mohlo značit jen dvě možné věci, buď se vedoucí již do čista zbláznili, což by téměř po týdnu a půl nebylo úplně překvapení, anebo byl „den naruby“. Nakonec se ukázalo, že druhá možnost je správně (respektive první asi také platila, ale zatím to vedoucí úspěšně tajili). Den naruby tedy obnášel nejenom přehození režimu dne, tedy zahájení večerkou a směřování k budíčku, ale také co nejvíce „naruby výstřelků“, od chození pozpátku a nošení věcí naruby, ale také prohození vedoucích a praktikantů s dětmi. Každý oddíl si tedy zvolil ze svých řad dva táborníky, kteří se na den stali vedoucím/vedoucí a praktikantem/praktikantkou. Ti si pak vyzkoušeli, že vedení oddílu není žádný „med“, což však bylo trochu umocněno také tím, že vedoucí a praktikanti, tedy bývalí vedoucí a praktikanti se poměrně vžívali do rolí dětí a dělali, alespoň zpočátku, docela slušný „bugr“. Po snídani pak byla na programu sedmá etapa. Bývalí vedoucí si mohli tentokrát oddechnout, protože scénka čekala na nové vedoucí. Ve scénce jsme se pak dozvěděli následující. Kenjimu se podařilo překonat past, kterou na něj Matzumoto a jeho elitní lučištníci přichystali v úzké soutěsce. Kenji se po překonání pasti vydal dál a dorazil k rozlehlému jezeru, kde potkává rybáře, který zlým Matzumotem také pohrdá. Rybář Kenjimu rád půjčí svou loď, ale varuje ho, že jezero hlídají Matzumovoti vojáci. Kenji s rybářem vymýšlejí plán, jak Matzumotovi vojáky překonat. Nejprve s pomocí luku a šípů vysílají zprávu na druhou stranu jezera. Následně Kenji a rybáři z obou stran jezera obklopují na vodě Matzumotovi vojáky a s pomocí sítě, kterou přes ně přehazují, je stahují do jezera. Po překonání jezera je cesta k Matzumotově paláci již volná, ale palác je bohužel opevněný

a střežený Matzumotovými vojáky a také nebezpečnými roniny. Noví vedoucí a praktikanti se hráli scénku velmi dobře. Sem tam se nevyvarovali určitých hereckých chybiček, třeba hraní několik desítek metrů od publika, které pak skoro neslyšelo a JiRi musel v některých částech scénky dělat „zesilovač“. Tyto chybičky však byly velmi poučné, protože se tak alespoň mohli bývalí vedoucí přesvědčit z publika, jak to vypadá, když hrají scénku :D. Ze scénky bylo jasné, že se etapa bude odehrávat na jezeře, respektive tedy na rybníku.

Etapa spočívala v tom, že na rybníku bylo vymezeno pole s třemi částmi. Úkolem oddílu bylo za pomoci „házečů“ přehodit míčky „chytačům“, kteří je chytali do lavouru a dostat je do pramice, která byla ukotvena na hranici hracího pole. Aby to nebylo tak jednoduché, tak jim v tomto bránili „škodíči“ nalosovaní z jiného oddílu, kteří mohli ke škození používat pádla. Zbytek oddílu byl pak rozmístěn vně hracího pole a jeho úkolem bylo vrátit míčky do hry. Vítězem pak byl ten oddíl, kterému se podařilo všechny míčky pochytat a přemístit do pramice v co nejkratším čase. Hra byla opravdu zábavná, a to jak na hru jako takovou, tak na dívání. V průběhu hry se pak také ukázalo, že významnou proměnou hraje vítr, který sem tam pomáhal a sem tam škodil. Smejky pak u hry stále brblal, že není dodržen duch „dne naruby“ a že by hráči měli mít hlavu ve vodě a házet a chytat míčky nohama, ale nikdo ho naštěstí neposlouchal. Zde udělejme krátkou vysvětlující odbočku, jak hra vlastně vznikla. Wesy si tuto hru přímo vysnil. Jednoho večera se mu totiž zdálo, jak děti přesně tuto hru hrají a říkal, že i ve spánku se pousmíval, jak mu přišla zábavná a po probuzení prostě věděl, že si ji musíme zahrát. A tento sen se mu splnil, mimo jiné proto, že na tom trval. Wesy pak také zhmotnění svého snu hodně obětoval, protože celou hru „koučoval“ přímo z rybníka a byl v něm v podstatě celé dopoledne. Zima sice naštěstí nebyla, ale docela foukalo a Wesy tak měl po dohrání „varhánky“ i na varhánkách samotných, až tak byl „vymáčený“. Co se týče výsledků, tak v nejkratším čase se povedlo míčky vysbírat BTK, kteří tak získali své úplně první etapové vítězství. Další pořadí pak bylo následující: Bushi, Hashirové, Oka-můrové a Watashino Pai.

Paralelně se sedmou etapou pak probíhala první část mrštnosti a síly, kterou má již tradičně na starost JiRi. Mrštnost dětí měla prověřit opičí dráha, která tento rok obsahovala speciální vychytávku v podobě vodní skluzavky. Je pravda, že skluzavka obecně nebyla až tak náročná

na mrštnost, ale za to se u ní daly pořídít skvělé fotky šklebících se „závodníků“. Miky s TomTomem pak byly pověřeni skrápěním skluzavky vodou, aby se na ní nedostal třeba kamínek a nedošlo ke zranění. Oba měli ze svého úkolu škodolibou radost. Část vody totiž vždy místo na skluzavku chrstlí přímo do obličeje projíždějícího „opičáka“. I přes neúnavné „zavodňování“ skluzavky však k jednomu zranění došlo a bohužel to odnesla Barča S. (vidíš Barčo, také o tobě napíšu, když se zraníš, stejně jako minulý rok o šéfičkovi!), která se bohužel odřela o kamínek, který se asi na skluzavku dostal ze hřiště. Ale naštěstí to nebylo nic vážného a Barča i mohla pokračovat v plnění mrštnosti a síly, i když tedy s určitým handicapem. Po obědě, ke kterému bylo pečené kuře s rýží, ještě část dětí dodělávala mrštnost a následně začalo prověřování síly v podobě kliků, dřepů a sedů lehů. Opět se jelo podle JiRiho systému, kdy to, kolik, kdo měl udělat

kliků, dřepů, nebo sedů lehů, aby splnil bobříka, záleželo na množství parametrů zejména věku, výšce a znamení. Naprostá většina táborníků však prokázala dostatečnou mrštnost a sílu a bobříka se jim podařilo získat. Po večeri, ke které byly bretaňské fazole (je zvláštní, že je Bajza zařadil na jídelníček, i přes to, že večer nebyla diskotéka) ještě proběhl nástup, který měla tu čest tentokrát řídit jako vedoucí dne Áďa.

Po vši té námaze v podobě házení, chytání a odrážení ve vodě v rámci sedmé etapy, překonávání překážek v rámci opičí dráhy a konečně v podobě silových cviků na prověření síly byly všichni rádi, že na večer už byl naplánován pouze oddychový program. Dorazil totiž loutkář. Divadlo se tento rok také naštěstí obešlo bez deště, za což byl rád zejména pan loutkář, ale i vedoucí a děti, kteří museli minule pomáhat se sklízením.

Také vás určitě zajímá, jak dopadl „den naruby“. Protože „den naruby“ technicky končil až večerkou...eh tedy...budíčkem, došlo k vyhlášení největšího „narubáka/narubačky“ až na pátečním nástupu, takže se to bohužel ještě nedozvíte. Celkově se však dá říct, že to byla sranda, zejména ráno, když se na záchod trousili pozpátku chodící

táborníci v trikách naruby, kteří zdravili pozdravem „joha“. V průběhu dne nadšení trochu vyprchávalo, ale o to víc se profilovali praví „nárubáci“, kterým vydrželo nadšení až do večerních hodin. Také to bylo poučné. Nejstarší děti si zkusili, že to není úplně lážo být vedoucím a praktikantem a odpovídat celý den na některé hloupé dotazy (dobře tady to vedoucí v roli dětí až trochu přeháněli, ale zase to byla sranda) a vedoucí a praktikanti se zase na den vrátili do dětských let. Trochu se u toho vyblbli, ale také si znovu připomněli, že byly nějaké věci, které je v mládí štvaly vůči vedoucím, což byla určitě důležitá zpětná vazba (naštěstí těch věcí snad zase nebylo tolik ;)). Kolem půl desáté byl pak zacinkán budíček a celý tábor utichl, protože všichni po náročném dni usnuli jako hození do vody. Tím také skončil „den naruby“ a další den se již tábor probudil do normálního rytmu a směru času.

Pátek 30.7.2021

Na páteční dopoledne se těšili všichni ti, kteří mají rádi hity o nadívaných žampiónech, rytířích brtnících, bourání budov inovativními postupy a také sbírání smůly, nošení roští a stavění táborové hranice. Ano, uhodli jste naprosto správně, na programu byla příprava druhého, a tedy posledního táboráku. Rozdělení do jednotlivých „úderných“ skupin (rošťáci a rošťáčky, klacci, smolařky, fagulářky a hraničáři) proběhlo bezproblémově. Hraničáři pak tentokrát byly pod vedením Fíly, který zastoupil Smejkyho věnujícího se již plně programovým aktivitám a chystání odpolední etapovky. Příprava táboráku proběhla bez větších problémů a hlavně zranění. Dřevo bylo samozřejmě kolem tábora více než dost a část ho zbyla ještě z prvního táboráku. Hraničáři pak nemuseli tento rok kácet soušku a stačilo z blízkého lesa vytahat již v podstatě připravené kulány. Smejky, který sem tam pokukoval z důstojnické, kde připravoval odpolední hru,

s očekáváním, jak budou hraničáři bez jeho zkušeného vedení nahraní, byl poměrně zklamaný, když zjistil, že nejenom, že příprava probíhala naprosto bez problémů, ale dokonce probíhala o dost efektivněji. Fíla je hold prostě zkušený táborník a dřevo je navíc jeho láska (dříve to bylo dřevo a Klárka, ale co by to bylo :D), což vysvětluje, proč má neustále na různých částech svého těla třísky. Před dvanáctou hodinou byl tedy táborák připraven a všichni byli odměněni výborným obědem.

Odpoledne pak byla naplánována osmá etapa, a protože pátek byl v podstatě předposledním dnem, pokud nepočítáme neděli, tak bylo jasné, že se jedná o etapu předposlední. Šlo tedy do tuhého a všichni byli napnutí jak kšandy, co za etapu je vlastně čeká. Kenji v minulé etapě překonal jezero hlídané Matzumotovými vojáky a ocitl se před Šógunovým opevněným palácem. Bylo jasné, že i přes své schopnosti nemůže Kenji prolomit opevnění a porazit roniny sám. Naštěstí mu přichází na pomoc Tomoe Gozen (s obrovskou dřevěnou palicí), kterou doprovázejí vesničané, kterým Kenji pomohl, ale také Daisukeho bojovníci. S jejich pomocí se Kenjimu daří překonat opevnění paláce. S využitím smůly Kenji a jeho spolubojovníci vytvářejí

kouřovou hradbu, čímž překonávají obranu vnějšího opevnění, dále vyrábějí ze dřeva žebříky, aby tuto hradbu překonali, potom využívají také praky, beranidlo, a dokonce raketu naplněnou střelným prachem. Kenji se také postupně utkává s jednotlivými roniny a poráží je. Kenji se tedy probojovává až k Matzumotovým komnatám a ví, že už je jen krůček od záchranu Sakury. Nejprve však musí překonat Matzumota, který má však ještě jeden trik v rukávu. Po scénce bylo pak již relativně jasné, že osmá etapa bude akční/bojová. Nakonec se ukázalo, že se jedná o modifikaci známé a oblíbené hry „heroes“. Místo klasických „heroes“, kde je úkolem sbírat suroviny na stavbu budov, bylo úkolem získat suroviny potřebné k výrobě předmětů nutných překonání obraného opevnění (konkrétně se jednalo o smůlu, dřevo, kámen, železnou rudu, ocel a střelný prach). Kupříkladu s pomocí pěti kamenů a dvou dřev bylo možné postavit beranidlo a rozbít bránu vnitřního opevnění. V „heroes“ pak vyhrává oddíl, který na úplném konci po výstavbě všech budov najde „zlatý prach“. V této modifikované podobě „heroes“ se pak hledal klíč od Matzumotových komnat. Hra byla ztížena tím, že suroviny hlídali vedoucí vybavení papírovými meči. Hra byla také ztížena úbytkem velké části lesa a nově vzniknuvším táborem „u Brňáků“, ale vše se nakonec zvládlo. I přesto, že se začalo hrát až někdy kolem půl čtvrté, protože chvíli trvalo vysvětlení pravidel, tak po pomalejším začátku, kdy může běhat vždy je jeden člen oddílu, se hra poměrně rychle rozjela. Vývoj hry byl také relativně vyrovnaný. Ke konci však bylo jasné, že souboj o vítězství proběhne zejména mezi Bushi a Watashino Pai. Bushi nakonec sestrojili raketu o chvilinku dříve než Watashino Pai a měli tak náskok v hledání klíče. Watashi je pak dohnali a také se jim podařilo dát raketu dohromady, v tu chvíli, ale již bylo rozhodnuto, protože za velkého jásotu se podařilo najít a přinést klíč Anežce. Bushi tedy osmou etapu vyhráli, a protože měli vsazeno, tak se jim podařilo získat deset bodů do etapy. Druzí pak byly Watashino Pai, kteří si připsali pět bodů (jeden dodatečný získali za vyluštění šifry). Ostatní oddíly pak byly vyrovnané, protože se všem podařilo získat meče a o výsledném pořadí tak rozhodoval počet získaných surovin. Po sečtení pak pořadí dopadlo následovně: Bushi, Watashino Pai, BTK, Hashirové, Oka-můrové.

Po večeři, ke které byl těstovinový salát se slaninou, okurkou, rajčetem, kukuřicí a balkánským sýrem proběhl nástup, v rámci kterého byl mimo jiné vyhodnocen největší „zpátečník“. Na základě „potlesko-metru“ byl nakonec za vítěze vybrán Tonda, který den naruby bral opravdu vážně a nejenom, že část dne chodil pozpátku a oblečením naruby, ale byl to právě on, který poctivě celý den všechny zdravil zpátečnickým pozdravem „joha“. Večer pak ještě proběhl druhý, a tedy poslední, táborák. Tento rok měli táborák tu čet zapalovat tyto táborníci: Janča K. (Hashirové), Maruška K. (Okamůrové), Míša S. (Bushi), Martin L. (BTK). Program táboráku byl v režii dětí a byl připraven velmi dobře, o čemž vypovídalo to, že bujarý ruch probíhal až cca do půl desáté večerní.

Sobota 31.7.2021

Nikdo se ani nenadál a bylo to tady, nastal předposlední, respektive poslední den. A všechny zajímala jen jedna věc, a to, jestli bude zase k večeři před diskotékou čička, nebo ne :D...eh tedy to bylo také předmětem zájmu, ale hlavně samozřejmě všechny zajímalo, jestli se Kenjimu

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10			
KAZARI	2	1	2	1	4	6	5	1	2	3	7	8	
OKA-MŮROVÉ	1	4	5	3	6	1	2	2	1	2	1	2	5
HASHIROVÉ	5	2	4	4	1	1	3	1	2	4	3	6	
BUSHI	3	5	1	5	3	1	1	1	1	1	1	1	2
WATASHI MORE	5	3	3	2	2	1	1	1	1	1	1	1	1

podaří zachránit Sakuru za spárů zlého Šóguna Matzumota. V poslední scénce se Kenjimu podařilo překonat opevnění Šógunova paláce a přemocnout roniny, ale Matzumotovi se podařilo i se Sakurou uniknout. Matzumoto však zároveň využil mocné zaklínadlo, s pomocí kterého vytvořil kopie sebe a Sakury a Kenji nevěděl, po jaké stopě se vydat. Jediný, kdo může Kenjimu poradit je Pai Mei. Kenji se tedy

s Pai Meiem spojuje pomocí diamantu telepatie a získává od něj cennou radu. Jediná možnost, jak zlomit Matzumotovo zaklínadlo je provedení starodávného samurajského rituálu. Po provedení tohoto rituálu pak již Kenji dokáže Matzumota a Sakuru vystopovat. Po scénce tedy bylo jasné, že devátá, a tedy poslední etapa bude, jak už to tak ostatně bývá, náročná. Po vyluštění šifry dostaly oddíly chvíli na rozchod a přípravu a kolem cca desáté bylo vše připraveno. Každý oddíl dostal mapu s celkem dvaceti čtyřmi stanovišti s různým bodovým ohodnocením – 5, 10 a 15 bodů. Bodové ohodnocení indikovalo složitost úkolu na daném stanovišti. Oddíly si tedy mohly zvolit libovolnou trasu a také taktiku. Jednou z možností bylo vydat se spíše po lehkých úkolech a snažit se jich splnit co nejvíce. Nebo bylo možné zvolit taktiku spíše volit těžší úkoly i s vědomím, že jsou časově náročnější a je také větší riziko jejich nesplnění. Úkoly pak byly poměrně pestré a zahrnovaly táborové klasiky v podobě uzlů, šifer a určení azimutu, přes úkoly na přemýšlení a trpělivost, třeba plnění barelů na přesný objem, zapalování ohně a skládání haiku až po plavání pro kámen, pavučinu, přepalování provázku, zdolání vrcholu v podobě Štamberku a pádlování rukama. Ne všechny jednoduché úkoly (za 5 bodů) se pak ukázaly být úplně jednoduchými úkoly. Kupříkladu rovnání kostek cukru na dřívko od nanuku při jeho držení mezi zuby se ukázalo být relativně složitým úkolem. Kolem druhé hodiny pak byly všechny oddíly zpátky a nikdo tedy nedostal penalizaci za pozdní návrat. Málem se to sice podařilo Bushi, kteří ještě pět minut před druhou vyrazili na rybník splnit úkol v podobě dopádlování k bójce pouze s pomocí rukou. Po tom, co Bushi vyjeli na rybník a chvíli se točili, jak vítr v bédně před molem, se raději plnění tohoto úkolu rozhodli moudře vzdát. Všechny oddíly pak odevzdaly Smejky ziskované body a začalo sčítání. Počet splněných úkolů překonal všechna očekávání vedoucích. Ně kterým oddílům se podařilo splnit i více než patnáct úkolů. Jediný oddíl, kterému se pak podařilo zdotat Štamberk, byli Oka-můrové. Pořadí poslední etapy pak skončilo následovně, nejvíce bodů se podařilo nasbírat Bushi, kteří byli následováni Hashiri, BTK, Watashino Pai a Oka-můrami. Při sčítání se pak bohužel ukázalo, že došlo k chybě, kdy Oka-můrové neměli v mapě zakresleno poslední tedy dvacáté čtvrté

stanoviště. Bylo jasné, že nebylo v silách žádného oddílu projít všechna stanoviště, ale bylo tak jasné, že chybějící stanoviště mohlo ovlivnit celkovou strategii.

Po 9. etapě následoval pozdní oběd, ke kterému byly výborné masové koule s rozmarýnovou omáčkou a bramborovou kaší. Na odpoledním programu byla hygiena, tak aby bylo zajištěno, že následující den rodiče poznají své vlastní potomky. V podvečer pak proběhl poslední nástup tohoto roku. V rámci tohoto nástupu došlo mimo jiné ke zhodnocení proběhlého tábora a předání pokynů na následující odjezdový den, ale zejména k vyhlášení výsledků etapové hry roku 2021. Celkovým vítězem etapové hry se stali Bushi s celkem 42 body, kterým se podařilo vyhrát pět etap, a to včetně osmé etapy, na kterou měli vsazeno. Na druhém místě se pak umístili Hashirové s 36 body, které na třetím místě následovali Watashino Pai s 32 body. Celkem 28 bodů se pak podařilo získat Barbie Turbo Komandu, čímž si vybojovali čtvrté místo. Na pátém místě pak skončili s 25 body Oka-můrové. Etapa však byla velmi vyrovnaná a všem oddílům bez rozdílu patří velký respekt za podané výkony a prokázané znalosti a dovednosti! Po skončení nástupu pak proběhlo velké překvapení v režii Pai Meie, který k překvapení všech opravdu zajistil Pai Meiovi koblížky, o kterých mluvil téměř v každé scénce, ve které se objevil a dostal tak tedy své přezdívce „koblížek“ :D. Po nástupu pak proběhlo k rozdělování „pokladu“ a večere, ke které byly jako již klasicky párky s chlebem. Pro Oka-můry pak byla připravena speciální venkovní večere s obsluhou jako omluva za chybějící zakreslení stanoviště. Mimo párků a limonády byl podáván i dezert v podobě banánu s čokoládou. Smejky se pak snažil umocnit atmosféru vyvoláním pocitu, že se jedná o skutečnou restauraci, ale nemohl se rozhodnout, jestli se jedná o prvotřídní francouzskou restauraci s michelinskou hvězdou anebo „špeluňku“ třetí cenové kategorie, takže chvíli mluvil francouzsky (respektive něčím, co vzdáleně znělo jako francouzština) a chvíli se domáhal informace, kdo to bude všechno platit. Ale i tak si to snad Oka-můrové alespoň trochu užili. Po večeri se pak začaly z pingpongárny ozývat první „šlágry“ a bylo jasné, že DJ TomTom se už připravuje na závěrečné disko-trysko. Stejně jako u první „pyškotěky“ panovala parádní atmosféra a všichni pařili jako diví. Nebylo tak

překvapivé, že když byly kolem půl jedenácté ohlášeny poslední tři písničky, tak se z parketu ozval nesouhlasný šum, který zazníval nejenom od dětí, ale také od vedoucích. Ale nic bohužel

netrvá věčně. Konec diskotéky však ještě neznamenal, že to bylo pro poslední den všechno. Bylo připraveno ještě jedno překvapení. Všichni tak nějak cítili, že etapovka neskončila tak jak měla, a ještě něco chybělo. Celý tábor byl tedy po diskotéce nasměrován z pingpongárny k prostoru před molem, aby se dozvěděl, jak tedy vlastně s Kenjim a Sakurou celé dopadlo. Kenji se i Sakurou vrátil do rodné prefektury. Daisuke těžko skrývá dojetí nad návratem své dcery, ale také jejího zachránce. Nyní už nemůže být pochyb nad tím, že Kenji má Daisukeho plné požehnání vzít si Sakuru. Kenji a Sakura si tedy slibují věčnou lásku v rámci svatebního obřadu. Také doráží posel, který oznamuje, že Kenji se má stát právoplatným Šógunem a tedy nejmočnějším mužem celého Japonska a naštěstí jsou si všichni jisti, že Kenji bude nejenom mocným vladařem, ale také moudrým vladařem, navíc se Sakurou po svém boku. Svatba Kenjiho a Sakury pak byla oslavena výstřely Japonského dělostřelectva a k překvapení všech se nad Dolním Mrzaticem opravdu začaly ozývat výstřely a celá noční obloha se rozzářila. Uhodli jste správně, posledním překvapením tohoto dne byl ohňostroj. Po doznění posledních „výstřelů“, však bylo jasné, že je už opravdu na čase jít spát.

Neděle 1.8.2021

V neděli se celý tábor probudil do pošmourného počasí. A vypadalo to, že počasí celkem dobře vystihovalo všeobecnou náladu v celém táboře. Byl totiž odjezdový den a všichni tak trochu

smutnili, že to všechno zase tak rychle uteklo. Odjezdový den je pak většinou poměrně hektický, protože je nutné udělat spoustu věcí v relativně krátkém čase, mimo jiné vybrat deky a polštáře a vše pořádně uklidit. Tentokrát to naštěstí bylo docela OK, protože se část věcí stihla udělat už den dopředu. Počasí pak nakonec bylo také docela dobré, respektive bylo pod mrakem, ale alespoň nepršelo, což by balení věcí významně zkomplikovalo. Kolem deváté už bylo vše sbaleno a poklízeno a probíhalo loučení, focení a podepisování. Chvilku po deváté pak dorazila zpráva, že autobusy jsou již na cestě a začal tedy přesun na rozcestí u Lhotky, kde měly autobusy čekat. Táborníci tak naposledy prošli japonskou bránou a rozloučili se tak pomyslně s dobrodružstvím, které zažili ve starověkém Japonsku. Rozloučení to však bylo jen pomyslné, protože vzpomínky zůstávají.

Tak zase za rok na Mrzatci!

